

## MAY MÀ CÓ EM

Thơ dựa theo ý từ chuyện ngắn cùng tên của TƯỜNG LAM  
([www.tvvn.org/may-ma-co-em-tuong-lam](http://www.tvvn.org/may-ma-co-em-tuong-lam))

Trong tiệc cưới, bất ngờ gặp mặt  
Trang, người bạn thân nhất Văn Khoa.  
Nàng từ Việt Nam mới qua,  
Báo Quỳnh một chuyện thật là thương thay!

Trang cho biết, trước ngày đoàn tụ,  
Nàng có về quê cũ Trà Vinh.  
Để thăm từ giã gia đình,  
Tình cờ gặp được người Quỳnh yêu thương.

Tân, Trung Úy can trường năm đó,  
Sau hành quân, không có trở về.  
Lam Sơn, thất bại nặng nề,  
Quỳnh luôn hy vọng, ngày về của anh.

Nhưng mãi đến chiến tranh kết thúc,  
Cũng vẫn không tin tức về Tân.  
Nhưng Quỳnh vẫn mơ hàng đêm,  
Tân còn đâu đó, và đem lòng chờ...

Hôm nay lại tình cờ được biết,  
Về tin anh, ôi thiệt mừng thay!  
Qua lời Trang mới cho hay,  
Anh đang phải sống những ngày điêu linh.

Bán vé số, mưu sinh độ nhật,  
Mất một chân, nên thật khó khăn.  
Vừa nghe, Quỳnh thốt lên rằng,  
Anh Tân còn sống! điều hằng ước mơ.

Quỳnh không thể đợi chờ thêm nữa,  
Nàng liền lo sắp sửa trở về.  
Và tìm xuống tận đến quê,  
Gặp anh, nối lại ước thề năm xưa...

Nếu quả thật Tân chưa ai hết,  
Quỳnh vẫn còn tha thiết yêu anh,  
Với tình yêu thật chân thành,  
Nên Quỳnh không thể để anh thế này...

\*  
\*   \*

Nhân một dịp dự ngày mần khoá,  
Trang có anh, cùng khoá với Tân.  
Khoá hai mươi hai Sĩ Quan,  
Quân Trường Thủ Đức, hân hoan đón chào.

Quỳnh theo Trang, cùng vào dự lễ,  
Mục đích là chỉ để biết Tân.  
Anh của Trang nói xa gần,  
Muốn làm mai mối, cho Tân với Quỳnh...

Vừa gặp mặt, cảm tình đã khởi,  
Với dáng người rảnh rỗi phong trần.  
Quân Trường đã tạo cho Tân,  
Nên Quỳnh liền chấm, không cần đắn đo.

Khởi đầu bởi nguyên do thế đấy,  
Chưa nói gì, đã thấy luyến thương.  
Trao nhau địa chỉ khẩn trương,  
Rồi Tân vội vã lên đường về quê.

Mẹ đang đợi, khó bề ở lại,  
Là con một, nên phải chiều bà.  
Hẹn Quỳnh một ngày không xa,  
*Trước khi hết phép, ghé nhà thăm em.*

*Cùng nhau dạo phố, xem phim nhé,*  
Quỳnh hân hoan, và khẽ gật đầu.  
Chúc Tân vui, hẹn gặp sau,  
Và mong ngày đó đến mau với Quỳnh.

Mấy ngày gặp, thắm tình luyến ái,  
Không đủ giờ để trải tâm tư.  
Nhưng rồi cũng phải giã từ,  
Anh về đơn vị, coi như...ngàn trùng.

Phút đưa tiễn, vô cùng quyến luyến,  
Cầm tay nhau, anh khuyến *gắng* chờ.  
*Và thường xuyên nhớ viết thơ,*  
*Học hành chăm chỉ, đừng mơ mộng nhiều...*

Trước khi mấn khoá, điều mong ước  
Biệt Động Quân, Tân được ghi danh.  
Theo lời thổ lộ của anh,  
Muốn vào binh chủng vang danh khắp miền.

Nên đơn vị thường xuyên đụng trận,  
Từ Tây Nguyên, đến tận Miền Trung.  
Được thư từ khắp bốn vùng,  
Làm Quỳnh lo lắng không ngừng cho Tân...

Mong anh tránh khỏi phần thương tật,  
Quỳnh đi chùa, lễ Phật cầu an.  
Hàng đêm, giấc ngủ mơ màng,  
Thấy người yêu dấu hiên ngang chiến trường...

Tin chiến sự, nàng thường theo dõi,  
Khiến cho Quỳnh không khỏi âu lo.  
Chiến trường hết sức cam go,  
Cần bùa hộ mạng dành cho người tình.

Suy nghĩ thế, nên Quỳnh quyết định,  
Tìm đến Thầy, để thỉnh cho Tân,  
Một bùa để anh hộ thân,  
Vì đời lính chiến, luôn gần tử sinh.

*“Anh phải sống cho tình hai đứa,  
Ngày chia tay, đã hứa thế rồi.  
Tình ta luôn mãi đẹp đôi,  
Hứa rồi, anh phải nhớ lời nghe anh!!”*

Tân anh dũng, luôn dành chiến thắng,  
Đã hai lần được gắn thêm “lon”.  
Trong vòng chỉ hai năm tròn,  
Đều cùng thăng cấp, khi còn giao tranh...

Trận Hạ Lào, thì anh mất tích,  
Đại đội anh, bị địch bao vây.  
Khi Quỳnh biết được tin này,  
Liền tìm tin tức, ở ngay hậu cần.

Sĩ Quan trực ân cần thăm hỏi,  
*Cô tìm ai? Xin nói với tôi.*  
Không do dự, Quỳnh trả lời,  
Chồng, Trung Úy Tân, hiện thời ra sao?

*Xin Bà đợi, khi nào biết rõ,  
Ngay bây giờ, chưa có được tin.  
Nghe tiếng “bà” Quỳnh giục mình,  
Thấy hơi e thẹn, vì tình chưa xong.*

Nhưng nghĩ lại, cũng không sao cả,  
Vì thực ra Quỳnh đã “hiến dâng”.  
Không vì ham muốn bản thân,  
Mà Quỳnh chỉ muốn mẹ Tân nổi dòng.

Chẳng may lỡ anh không còn nữa,  
Vì chiến tranh, khói lửa tràn lan.  
Nếu Tân có con với nàng,  
Có người nối dõi, cũng an ủi bà...

Suy nghĩ thế, nên qua lần gặp,  
Nơi Pleiku, “Trời thấp thật buồn”.  
Thăm Tân trong lúc dưỡng thương,  
Để Quỳnh dâng trọn “yêu thương” với chàng.

Nhưng rất tiếc, điều nàng mong ước,  
Không đúng thì, chẳng được đạt thành.  
Hết còn có dịp gặp anh,  
Nên mưu sự ấy, phải đành chịu thua...

Quỳnh ngất xỉu, khi vừa được biết,  
Tân mất tích là thiệt không sai.  
Sĩ quan trực, báo cho hay,  
Bao nhiêu ước vọng, từ nay hết rồi...

Ba năm cố tìm tòi khắp chốn,  
Với niềm tin, Tân trốn nơi đâu?  
Hàng đêm Quỳnh vẫn nguyện cầu,  
Anh còn đâu đó, và mau trở về.

Bảy năm, Quỳnh bỏ quê di tản,  
Và được cho tị nạn Canada.  
Lần hồi, tháng lại ngày qua,  
Sống trên đất khách, ba mươi năm rồi.

Nhưng hình bóng từ thời xưa đó,  
Cứ vẫn luôn hiện rõ trong tim.  
Nên Quỳnh sống trong im lìm,  
Không màng kết bạn, để tìm tương lai.

Là y tá, miệt mài công việc,  
Rất tận tâm, tha thiết yêu nghề.  
Không gì để phải trách chê,  
Bệnh nhân quý mến, bạn bè đều thương...

\*  
\*   \*

Trong chuyến bay trên đường về nước,  
Quỳnh miên man trong suốt hành trình.  
Tự thầm nhủ với riêng mình,  
*Chắc Tân cũng vẫn chung tình như em!*

Xong thủ tục, nàng xem còn kịp,  
Liền thuê xe đi tiếp Trà Vinh.  
Đến nơi Trang đã tường trình,  
Trời vừa sắp tối, nình nình khó tìm.

Anh xe kéo “*cô tìm ai vậy?*”  
Trung Úy Tân, bị mất một chân.  
*Nhà anh cách đây rất gần,*  
*Một anh lên tiếng, “cô cần theo tôi”.*

Thế là chẳng lờn thôi gì hết,  
Tôi đưa đồ lên hết xe anh.  
Chỉ trong mấy phút rất nhanh,  
Anh dừng trước cổng, *nhà anh đây rồi.*

Tôi nhìn thấy một ngôi nhà cổ,  
Vách bên ngoài, loang lổ nhiều nơi.  
Nói lên cuộc sống hiện thời,  
Của người chủ nó, tả tơi thế nào!!!

Quỳnh mở cổng, bước vào gõ cửa,  
Tìm nàng như sắp sửa vỡ oà.  
Một người chống nạng bước ra,  
Nhìn nàng sửng sốt, tưởng là trong mơ.

*Quỳnh đó hả? bất ngờ anh quá,*  
Nỗi lo âu như đã mất tiêu.  
Nàng ôm chầm lấy người yêu,  
Thay vì phải trả lời, điều hỏi kia.

Tân cũng đã cùng chia cảm giác,  
Ôm trả liền, không khác gì Quỳnh.  
Vớ cây nạng gỗ bên mình,  
Như là hai kẻ chung tình bên Tân.

Đám con trẻ trước sân lão nháo,  
Còn trong nhà, bà lão bạc phơ,  
Thấy người chưa quen bao giờ,  
Hỏi Tân để biết tên cô là gì?

Quỳnh nghe hỏi tức thì quay lại,  
Cúi đầu chào, cho phải lễ nghi.  
Và Tân lên tiếng cấp kỳ,  
*Quỳnh là bạn con, từ khi ra trường.*

Tổ thân ái, bà dường mếu máo,  
*Cám ơn con, có hảo tâm thăm.*  
*Làm cho bác rất an tâm,*  
*Tạo niềm an ủi, cho Tân bớt sầu.*

Kéo tay áo, bà lau nước mắt,  
Tân phụ Quỳnh, sắp đặt va-li.  
Cả hai cái lớn mang đi,  
Nên Tân vội hỏi, đồ chi nhiều vậy?

Quỳnh chẳng ngại, nói ngay tức khắc,  
Em mua đồ cho Bác và anh.  
Đồ em chỉ được riêng dành,  
Một phần rất ít, trong danh sách này...

Quỳnh đi tắm, và thay đồ mát,  
Và bữa cơm đạm bạc dọn ra.  
Mắm chưng, rau luộc với cà...  
Nàng ăn một cách thật là ngon ghê!

Đã lâu lắm, không hề biết tới,  
Cả mắm chưng, cùng với món cà.  
Khó tìm thấy ở Canada,  
Mẹ con Tân, lại xót xa cho nàng.

Bà liền hỏi thăm sang gia cảnh,  
Được mấy con, hiện sống ở đâu?  
Thấy Tân có vẻ lo âu,  
Anh đang hồi hộp, chờ câu trả lời.

Và Quỳnh cũng có hơi mắc cỡ,  
Dạ thưa, con đang ở Canada.  
Chồng con chưa hề có qua,  
Vì do duyên số, thật là oái oăm.

Con chưa kịp hỏi thăm cho biết,  
Gia đình anh Tân, thiệt vô tình.  
Thấy Tân cúi mặt làm thinh,  
Cụ bà mới vội thanh minh rằng là:

*Có nhiều mối, người ta muốn lắm,  
Nhưng nó không có chấm một ai.  
Một phần còn thương cháu hoài,  
Phần lo thương tật, tương lai đâu còn.*

*Tuổi già, Bác mỗi mòn trông đợi,  
Có cháu bồng, để khỏi mất dòng.  
Lần nào cũng trả lời không,  
Vì còn thương cháu, nên lòng khó phai.*

*Tối nào cũng lai rai đờn hát,  
Một bài ca mà bác thuộc luôn.  
Gì mà “phố núi thật buồn”,  
Rồi nhìn vào ảnh, lệ tuôn hai hàng...*

Quỳnh nghe kể, vội vàng buông đĩa,  
Cầm tay Tân, nói chữa một câu.  
*Anh thương em nhiều thế sao?*  
Rồi quay đi, dấu lệ trào trên mi.

Tân cũng chẳng khác gì cảm xúc,  
Nước mắt anh đang chực trào ra.  
Khi anh xác nhận rằng là,  
*Quỳnh là lẽ sống, vượt qua tật nguyên...*

Hai người đã dành riêng buổi tối,  
Kể nhau nghe, những nỗi khổ đau.  
Giờ đây, ba chục năm sau,  
Vẫn còn in đậm, nỗi sầu chưa nguôi...

Trên ghế đá, hai người ngồi đó,  
Trước hiên nhà, có gió, trăng, sao.  
Tàn cây vú sữa ào ào,  
Mỗi khi có gió thổi vào tạo nên.

Tuổi đời đã đều trên “năm bó”,  
Định mệnh buồn, không có được gần.  
Phải chăng, Trời bắt phong trần,  
Ngồi đây kể lại, điều cần muốn nghe.

*Tân tuần tự nói về trận đánh,  
Qua đất Lào, phải gánh khổ đau.  
Bên ta bị đánh phủ đầu,  
Và anh bị bắt, chỉ sau một giờ.*

*Đại liên nã trúng vô chân trái,  
Tiện mất chân, nên phải đầu hàng.  
Mở đầu chuỗi ngày lăm than,  
Tù đày, bệnh hoạn, hoang mang tinh thần.*

*Mười ba năm giam cầm nghiệt ngã,  
Không còn gì diễn tả nỗi đau.  
Thượng du Bắc Việt, rừng sâu,  
Hoàn toàn không có nhu cầu thông tin.*

*Bị cô lập, trong tình trạng đó,  
Cứ tưởng như không có ngày về,  
Tới khi đặt chân đến quê,  
Thấy bao biến đổi thảm thê, mà buồn...*

*Thân tàn tật, tìm đường nào sống?  
Cả Miền Nam, đều bồng khó khăn.  
Làm sao kiếm đủ cơm ăn,  
Để còn tự lại, trong căn nhà này.*

*Nhà kỷ niệm từ ngày Ba mất,  
Trận Điện Biên, ôi thật đau thương.  
Má anh giữ trọn cương thường,  
Thờ chồng, nuôi trẻ, đảm đương mọi điều.*

*Nên dù gặp bao nhiêu khổ khó,  
Không bao giờ rời bỏ căn nhà.  
Nên anh phải cố nghĩ ra,  
Bán buôn vé số, để mà hộ thân.*

*Nhờ rau cháo, nuôi thân tàn tật,  
Và tình em, chiếm mất tim anh.  
Nhưng điều kiện đó tạo thành,  
Để anh phải sống độc thân đến giờ...*



Quỳnh thương quá, đâu ngờ như thế,  
Và rồi nàng lại kể về mình.  
Cũng không kém phần ý tình,  
Vì sao chưa lập gia đình đến nay.

*Anh mất tích, đâu ai cho biết,  
Em đến hậu cứ Biệt Động Quân,  
Nơi tìm tin tức người thân,  
Em khai với ban hậu cần, vợ anh.*

*Để được biết thật rành tin tức.  
Biết tin rồi, em thực sự lo.  
Em đi khắp nơi thăm dò,  
Vẫn không thông tích, khổ cho em nhiều...*

*Bảy lăm đến, mọi điều hoạn nạn,  
Theo gia đình tị nạn Canada.  
Chị, em, cùng học y khoa,  
Em ra Y Tá, mẹ cha mất rồi.*

*Em trai nó hiện thời Bác Sĩ,  
Có gia đình, và chỉ hai con.  
Phần em, thì vẫn “còn son”,  
Tình anh thăm thiết, không còn yêu ai.*

Nghe tới đó, Tân quay ôm chặt,  
Và nụ hôn được đặt lên môi.  
Đã qua ba mươi năm rồi,  
Nửa vòng trái đất, đôi môi đang chờ...

Quỳnh thừa dịp, tiếp vô nũng nịu,  
Bắt buộc Tân phải chịu đờn ca.  
Anh vào lấy đàn mang ra,  
Vừa đàn, vừa hát, bài ca “chúng mình”.

*“Phố núi cao, phố núi đây sương,  
Phố núi cây xanh, trời thấp thật buồn.  
Anh khách lạ đi lên đi xuống,  
May mà có em, đời còn dễ thương...”*

Giọng hát thật hay, tình tứ quá,  
Ngón đàn điêu luyện, đã làm sao!  
Gợi lên dĩ vãng năm nào,  
Nơi thành phố, Quỳnh đã “trao” thân nàng.

Đêm khuya quá, trăng vắng vặc sáng,  
Tiếng côn trùng như bản đồng ca.  
Hai người dắt nhau vào nhà,  
Trong phòng giường trải chiếu hoa thắm màu.

Đã hiển hiện trong đầu lảng vảng,  
Lời bài ca “*Trăng sáng Vườn Chè*”.  
*Hy sinh của người vợ quê,*  
*Chỉ ân ái, khi chồng về vinh hoa...*

Đêm nay mới thật là...trọn vẹn,  
Để đạt thành ước hẹn đã lâu.  
Ba mươi năm, thất lạc nhau,  
Đêm nay mới được đậm sâu ân tình...

Ba tuần với Tân, Quỳnh thích lắm,  
Nàng tự mình mua sắm nhiều đồ.  
Dù Tân ngăn cản không cho,  
Nhưng nàng vẫn muốn chăm lo không màng.

Còn tổ chức tham quan khắp chốn,  
Ao Bà Ôm, nơi vốn trước đây,  
Phim “*Yêu*” đã quay cảnh này,  
Nụ hôn Chú Đạt, ngắt ngậy cháu mình...

Biển Long Toàn Trà Vinh cát trắng,  
Món cua luộc, ăn chẳng muốn dừng.  
Những Chùa Miên đẹp vô cùng,  
Và bao cảnh trí trong vùng quanh đây...

Quỳnh đã tạo Tân đầy sinh lực,  
Giọng rộn ràng như lúc trước đây.  
Và làm việc rất hăng say,  
Quả tình yêu, đã đổi thay Tân nhiều.

Mẹ Tân biết rõ điều này nhất,  
Thế cho nên bà rất mến Quỳnh.  
Khen nàng có nghĩa có tình,  
Về đây đã tạo con mình tin yêu.

Với Quỳnh, đó là điều mong ước,  
Sẽ cùng Tân đi suốt cuộc đời.  
Đã bao đêm, nàng ngỏ lời,  
Tân vì mặc cảm, nên hơi ngại ngần.

Sự thành thực, ân cần chăm sóc,  
Giúp cho Tân đỡ nhọc nhằn hơn.  
Điều âu lo đã không còn,  
Bằng lòng ý nguyện sắc son của Quỳnh.

Một tiệc nhỏ cho gia đình, bạn hữu,  
Tượng trưng cho lễ cưới hai người.  
Trong niềm vui, rộn tiếng cười,  
Mẹ Tân cảm động đến rơi lệ hoài.

Mừng cho đứa con trai thương tật,  
Sẽ không còn đánh mất tự tin.  
Vì bao bất hạnh của mình,  
Bà thầm cảm phục cho tình thủy chung...

Quỳnh quyết định sẽ cùng hiện diện,  
Trong căn nhà kỷ niệm mẹ Tân.  
Có cây vú sữa trước sân,  
Còn thêm giếng nước trong ngần phía sau.

Có đôi bạn, yêu nhau tha thiết,  
Có mẹ già đặc biệt dấu yêu.  
Không cần lo nghĩ gì nhiều,  
Sống trong hạnh phúc, là điều ước mơ...

\*

\* \*

Về Canada lại, Quỳnh lo thu xếp,  
Công việc làm, cho đến chuyện nhà.  
Để rời khỏi xứ Canada,  
Rồi về sống nơi quê nhà Trà Vinh.

Sau ba tháng, khi Quỳnh trở lại,  
Trên vai nàng, có cái bao da.  
Nhiều người thấy đó tưởng là,  
Kèn đồng trong đó, tỏ ra phục tài.

Qua quan thuế, Quỳnh không khai báo,  
Nên công an liền bảo mở ra.  
Thì ra trong đó chỉ là,  
Một chân giả, thấy sao mà đẹp ghê!

*Cái chân giả, thuộc về ai đó?  
Chị làm ơn nói rõ xem sao?  
Mất chân trong trường hợp nào?*  
Quỳnh hơi bức bối, xen vào cá nhân.

*Nên đáp trả không cần suy nghĩ,  
Của chồng tôi, lính nguy trước đây.  
Mất chân trong trận Hạ Lào,  
Vì do trúng đạn bắn vào ngay chân.*

Sau một lúc phân vân thảo luận,  
Hải Quan cùng chấp thuận cho qua.  
Sau lưng Quỳnh nghe phát ra,  
Những lời khiếm nhã, sao mà khó nghe.

Quỳnh mặc kệ, đẩy xe đi lẹ,  
Ra đến ngoài, thấy Mẹ và Tân,  
Lẩn trong đám đón thân nhân,  
Tức thì, nàng tiến đến gần reo vui...

SÁU NGUYỄN